

o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX (ďalej len „B. X“) a B. X, s. r. o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX (ďalej len „B. X“), všetky so sídlom Š. X, XXX XX J., a za to mu prisľúbil finančnú hotovosť v bližšie nešpecifikovanej výške, pričom následne Ing. V. W. oslovil Ing. B. F. ako vtedajšiu generálnu riaditeľku sekcie Daňovej Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a oznámil jej tieto požiadavky smerujúce k zisteniu stavu daňových konaní spoločností B. X až B. X, ako aj k prednostnému a urýchlenému vyplateniu nadmerných odpočtov tvoriacich predmet týchto daňových konaní, na čo menovaná následne prostredníctvom podriadených v priebehu prvej polovice roka 2016 zisťovala informácie o predmetných daňových konaniach, v priebehu decembra 2016 až januára 2017 prostredníctvom svojich podriadených zabezpečila tabuľku so zoznamom daňových konaní spoločností B. X až B. X s podrobnými informáciami o priebehu daňových konaní a približnom termíne, či podmienkach vyplatenia nadmerných odpočtov v jednotlivých daňových konaniach a taktiež zabezpečila podstatné urýchlenie týchto daňových konaní spočívajúcim v zrýchlenom a prednostom vydaní rozhodnutí o jednotlivých nárokoch na nadmerný odpočet alebo vo vydaní rozhodnutí o nadmernom odpočte bez toho, aby bol doručený administratívny spis a došlo k plynutiu lehôt v zmysle ustanovenia § 191 ods. 4 Správneho súdneho poriadku, pričom Ing. V. W. tieto informácie od Ing. B. F. v priebehu rokov 2016 až 2018 priebežne prijímal a následne odovzdával Ing. G. T., ktorý následne v presne nezistený deň v období od 20. 12. 2017 do 22. 03. 2018 odovzdal Ing. V. W. v bielej nezalopenej obálke 48.000,- € (pozostávajúci z bankoviek rôznych nominálnych hodnôt) so slovami „To je pre teba, za tie B.y a nikomu nič z toho nedávaj“, ktoré si Ing. V. W. ponechal pre vlastnú potrebu. Za to mu bol uložený podľa § 334 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona peňažný trest 200.000,- € (dvestotísic eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok.

Podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona súd uložil zhabanie vecí - peňažnej sumy 48.000,- € (štyridsaťosem tisíc eur), ktorú dňa 15. februára 2022 dobrovoľne vydal podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku Ing. V. W., pretože nepatrí páchatelovi a je výnosom z trestnej činnosti.

2. Vec bola pridelená na rozhodnutie do senátu 5T pod sp. zn. 5 To 8/2025, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Sudca JUDr. Juraj Kliment 11. septembra 2025 uviedol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2024, sp. zn. 1 Ndt 8/2024 bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného Ing. G. T. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Tost 18/2024, pričom podľa čl. X ods. 5, čl. XV ods. 4, čl. XVI ods. 5 osobitnej časti (vec s koncovým číslom 8) Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2025 v znení účinnom v tom čase nahradil člen zastupujúceho senátu - sudca JUDr. Martin Lupták, PhD., MBA.

3. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu požiadaval 18. septembra 2025 o informáciu, ktorému senátu bola vec pridelená, zloženie senátu ako aj spisovú značku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Tunajší súd odpovedal na e-mailové podanie obhajcu obžalovaného 18. septembra 2025 a oznámil zloženie senátu v predmetnej veci nasledovne: JUDr. Peter Štíft, Mgr. Michal Pollák, a JUDr. Martin Lupták PhD., MBA.

5. Predseda senátu JUDr. Peter Štíft 18. septembra 2025 vrátil predmetný spis Špecializovanému trestnému súdu ako spis predčasne predložený, keďže prvostupňový súd nevykonal riadne úkony podľa § 314 Trestného poriadku (odvolania neboli doručené všetkým procesným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté s možnosťou sa vyjadriť k odvolaniu).

6. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu JUDr. Davida Lindtnera podaním z 19. septembra 2025 vzniesol proti sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Petrovi Štíftovi námietku zaujatosti pre jeho pomer k jeho obhajcovi JUDr. Davidovi Lindtnerovi, ktorú odôvodnil nasledovne (skrátene):

6.1. JUDr. Štíft svojim protiústavným väzobným rozhodnutím z 12. novembra 2020 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 45/2020, porušil základné právo jeho obhajcu na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v kontexte porušenia jeho práva na zákonného sudcu, čo konštatoval Ústavný súd v náleze zo dňa 14. apríla 2022 vydanom pod sp. zn. I. ÚS 32/2021.

6.2. Pomer namietaného sudcu k jeho obhajcovi vyplýva aj zo skutočnosti, že rozhodovacia činnosť namietaného sudcu, v rámci ktorej prijal v ostatnom období štyroch rokov celkovo minimálne päť rozhodnutí, ktoré boli následne zrušené nálezmi Ústavného súdu (II. ÚS 428/2020, III. ÚS 39/2021, II. ÚS 300/2021, I. ÚS 32/2021, III. ÚS 581/2021) a zatiaľ minimálne jedno rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Cviková proti Slovenskej republike, ktorými z pozície sudcu Najvyššieho súdu v rozpore s Ústavou a zákonmi hrubo zasiahol do základných práv obvinených, je dlhodobo predmetom ostrej, avšak nepochybne plne legitímnej kritiky zo strany jeho obhajcu. Nie je totiž prípustné, aby v materiálnom právnom a demokratickom štáte nemohol byť sudca súdu najvyššej inštancie podrobený hoc aj hraničnej, ale rozhodne oprávnenej kritike v prípade, kedy systematicky, pravidelne a preukázateľne svojimi rozhodnutiami zasahuje do základných práv osôb, o ktorých rozhoduje, pričom paradoxne z titulu svojho postavenia a funkcie má naopak povinnosť týmto osobám poskytovať súdnu ochranu vo forme prijímania spravodlivých, zákonných, nestranných, nezaujatých, v každom prípade ústavne konformných rozhodnutí.

6.3. Jednou z posledných príležitostí, v rámci ktorej jeho obhajca podrobil namietaného sudcu kritike, bola tlačová konferencia za účasti predsedu vlády SR doc. JUDr. Roberta Fica, CSc., ministra spravodlivosti SR JUDr. Borisa Suska, PhD., ako aj ďalších osôb vrátane osoby jeho obhajcu v pozícií odborného poradcu predsedu vlády SR a ministra spravodlivosti SR, ktorá sa konala dňa 4. apríla 2024. Ďalej poukazuje na tlačovú konferenciu za účasti predsedu vlády SR doc. JUDr. Roberta Fica, CSc., ministra spravodlivosti SR JUDr. Borisa Suska, PhD., JUDr. Roberta Kaliňáka, Mgr. Mareka Paru, Gen. PaedDr. Tibora Gašpara a osoby jeho obhajcu v pozícií odborného poradcu predsedu vlády SR a ministra spravodlivosti SR zo dňa 8. apríla 2024 s názvom: „Výzva predsedovi Najvyššieho súdu SR a predsedovi Súdnej rady SR“.

6.4. V rámci predmetných tlačových konferencií jeho obhajca spoločne s na nej zúčastnenými vyššie uvedenými osobami na podklade viacerých nálezov Ústavného súdu verejne podrobil kritike rozhodovaciu činnosť namietaného sudcu. V nadväznosti na takto vyslovenú oprávnenú a legitímnu kritiku, ktorá požíva pravdivý skutkový základ spočívajúci práve v konkrétnych nálezoch Ústavného súdu, jeho obhajca s tam prítomnými osobami, t. č. predsedovi Najvyššieho súdu SR JUDr. Jánovi Šikutovi, PhD. a t. č. predsedovi Súdnej rady SR prof. JUDr. Jánovi Mazákovi, PhD. adresovali ako subjektom s návrhovou právomocou výzvu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti namietanému sudcovi, a to z dôvodu, že ich protiústavná rozhodovacia činnosť preukázateľne a kontinuálne porušuje základné ľudské práva obvinených.

6.5. Na predmetné tlačové konferencie reagoval namietaný sudca spoločne s JUDr. Klimentom tak, že sa spoločným listom, v rámci ktorého sa sťažovali a namietali kritiku tvoriacu obsah tlačových konferencií, obrátili rovno na medzinárodné organizácie. Uvedené potvrdzuje JUDr. Kliment, keď vo svojom rozhovore pre denník D. uviedol: „...Obrátil som sa na medzinárodné organizácie. Spolu s kolegom (Petrom) Štíftom sme napísali list podpredsedníčke Európskej komisie a eurokomisárke pre spravodlivosť Věre Jourovovej a taktiež sme sa obrátili na Európsku sieť súdnych rád a jej prezidentku výkonného výboru Daliu Vázaríeneovú. Odtiaľ nám obratom odpísali, že túto informáciu zaradia na program svojho nasledujúceho rokovania. Zároveň požiadali o súhlas na poskytnutie týchto informácií prezidentovi Európskej asociácie sudcov, prezidentovi Európskej asociácie najvyšších súdov a prezidentovi súdnych rád Európskej únie. Súhlas sme, samozrejme, dali.“

6.6. Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že kroky, ktoré namietaný sudca spolu s JUDr. Jurajom Klimentom preukázateľne podnikli smerom k medzinárodným orgánom, sú dôkazom toho, že namietaného sudcu sa kritika vyslovená jeho obhajcom adresovaná aj jeho osobe bytostne dotkla a urazila ho do tej miery, že sa pred ňou začal spolu s JUDr. Klimentom aktívne brániť, a to dokonca až na medzinárodnej úrovni, o čom sa dotknutí sudcovia sami nechali počuť v rozhovore pre denník D.. Postup namietaného sudcu je potrebné jednoznačne vyhodnotiť ako rezignujúci na povinnosť sudcu vystupovať nestranne, nezaujato a zdržanlivo (takpovediac bez prejavov osobných sympatií a antipatií „zostať nad vecou“) - o to viac, pokiaľ je jeho rozhodovacia činnosť vystavená legitímnej a oprávnenej kritike prameniacej z pravdivého a preukázaného skutkového základu, ktorú by mali byť naopak schopný akceptovať.

6.7. Z aktívnej obrany a vyhľadávania útočiska namietaného sudcov pred legitímnou kritikou jeho obhajcu pred medzinárodnými orgánmi možno jednoznačne vyvodiť, že táto sa ho osobne dotkla, v dôsledku čoho sa dostal do pozície, kedy sa v podstate dožadoval poskytnutia ochrany pred spôsobom,

akým jeho obhajca oprávnene hodnotil ich rozhodovaciu činnosť (ktorej ľudskou obeťou je okrem mnohých iných aj jeho obhajca). Z toho dôvodu vznikla na strane namietaného sudcu prekážka zaujatosti subjektívneho (vnútorná emočná ujma namietaného sudcu ústiaca do sporu s osobou jeho obhajcu pred medzinárodnými orgánmi), ako aj objektívneho charakteru (sponchybnenie nestrannosti namietaného sudcu v očiach verejnosti prizmou „teórie zdania“ v dôsledku aktivistického postupu smerom k verejnosti s cieľom jej ovplyvnenia vo svoj prospech zverejnením informácie o spracovaní listu, ktorý bol adresovaný medzinárodným orgánom).

6.8. Dňa 13. júna 2024 bolo ESLP vyhlásené rozhodnutie vo veci Cviková proti Slovenskej republike, kde bolo konštatované, že rozhodnutie senátu 5T Najvyššieho súdu (za senátnej účasti namietaného sudcu), ktorým bola právoplatne vzatá do väzby obvinená JUDr. K. Q., porušilo jej základné právo na osobnú slobodu, ktoré jej garantuje čl. 5 ods. 4 Dohovoru. V reakcii na uvedené rozhodnutie ESLP bola dňa 18. júna 2024 aj za účasti osoby jeho obhajcu opätovne usporiadaná tlačová konferencia s názvom: „Tlačová konferencia na tému: Dost' bolo čakania. Konáme!“, v rámci ktorej bolo predmetné rozhodnutie namietaného sudcu (resp. senátu 5T Najvyššieho súdu) opätovne podrobené kritike aj zo strany jeho obhajcu.

6.9. Dňa 1. augusta 2024 jeho obhajca na namietaného sudcu podal spoločne s Gen. PaedDr. Tiborom Gašparom na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky trestné oznámenie pre dôvodné podozrenie zo spáchania pokračovacieho zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

6.10. Vo vzťahu k namietanému sudcovi rozhodol Najvyšší súd o námietke zaujatosti podanej na podklade vyššie uvedených skutočností uznesením z 22. januára 2025 vydaným pod sp. zn. 5 Tost 42/2024 tak, že namietaného sudcu nevylúčil z vykonávania úkonov v trestnej veci jeho obhajcu. Na podklade jeho obhajcom následne podanej sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodol päťčlenný sťažnostný senát Najvyššieho súdu uznesením zo dňa 1. apríla 2025 vydaným pod sp. zn. 1 TdoVS 1/2025 tak, že vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu zrušil a namietaného sudcu z vykonávania úkonov v trestnej veci vedenej proti jeho obhajcovi vylúčil z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd konkrétne uviedol, že „...vychádzajúc z uvedeného považuje sťažnostný senát za podstatné, že autormi predmetných verejných vyhlásení boli vrcholní predstavitelia výkonnej a zákonodarnej moci na čele s predsedom vlády a sťažovateľom ako jeho poradcom, išlo o relatívne v krátkom čase opakované vyhlásenia, prenášané naživo spravodajskou televíziou s celoslovenským pokrytím a následne masmédiami opakované, ktoré sklzli (z dôvodov už uvedených) do osobných útokov voči JUDr. Petrovi Štíftovi, mali vo vzťahu k nemu stupňujúcu tendenciu a boli spojené s verejnými výzvami na vyvedenie jeho až trestnej zodpovednosti za rozhodovanie a zbavenie výkonu funkcie sudcu. Súčasne nemožno bez povšimnutia ponechať ani to, že hoci reakcia dotknutého sudcu na tieto vyhlásenia nepreukazuje jeho subjektívnu zaujatosť, z jej obsahu, ale i z obsahu jeho oznámenia v tejto veci (z pohľadu objektívneho testu) vyplýva, že sa ho predmetné verejné vyhlásenia na jeho adresu osobne dotkli. V neposlednom rade je podstatnou tiež skutočnosť, že sťažovateľ, ktorý sa na týchto verejných vyhláseniach aktívne podieľal, je v posudzovanej veci obvineným, teda osobou, ktorej sa posudzovaná vec priamo týka. Hodnotiac všetky vyššie uvedené okolnosti v tejto veci v ich súhrne dospel sťažnostný senát k záveru, že nazerajúc na vec očami nezaujatého pozorovateľa existuje objektívne opodstatnená pochybnosť, že JUDr. Peter Štíft bude schopný pristúpiť k rozhodnutiu trestnej veci sťažovateľa nie nezaujato...“.

6.11. Podporujúc potrebu vylúčenia namietaného sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci z dôvodu existencie jeho oprávnenej pochybnosti o ich nezaujatosti pre ich pomer k jeho obhajcovi ďalej analogicky poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu z dňa 21. augusta 2024 vydané pod sp. zn. 2 TdoVS 2/2024 a 2 TdoVS 3/2024, na uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 9. októbra 2024 vydané pod sp. zn. 2 TdoV 5/2024, uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 20. mája 2025 vydané pod sp. zn. 2 TdoVS 3/2025, uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 20. mája 2025 vydané pod sp. zn. 1 TdoVS 5/2025 a uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 19. augusta 2025, sp. zn. 4 Ndt 14/2025. Tieto rozhodnutia najmä dovolacích (teda päťčlenných) senátov Najvyššieho súdu dokladujú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu, v rámci ktorej došlo k vylúčeniu sudcu JUDr. Juraja Klimenta z viacerých trestných vecí, v ktorých je obhajcom obvinených Mgr. Marek Para, a to z dôvodu pomeru JUDr. Juraja Klimenta k obhajcovi Mgr. Marekovi Parovi, ktorý svojou protiústavnou rozhodovacou činnosťou v minulosti porušil aj jeho základné práva.

6.12. Súčasne poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu vydané pod sp. zn. 1 Ndt 15/2024 a sp. zn. 1 Ndt 16/2024 z dňa 9. septembra 2024, ktorými bol namietaný sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného I. Q., v rámci ktorej jeho obhajca zastupuje poškodeného doc. JUDr. Roberta Fica, CSc.

6.13. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiada, aby rozhodol konajúci senát tak, že vylúči z vykonávania úkonov trestného konania namietaného sudcu JUDr. Petra Štífta z dôvodu existencie jeho pomeru k jeho obhajcovi, JUDr. Davidovi Lindtnerovi.

7. Trestná vec, uvedená v bode 1. tohto uznesenia, bola tunajšiemu súdu opätovne predložená na rozhodnutie 14. októbra 2025.

8. Na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2025 JUDr. Peter Štíft uviedol:

„Subjektívne sa necítim byť zaujatý a treba zhodnotiť, či namietané skutočnosti vzbudzujú z objektívneho hľadiska pochybnosti o nestrannosti sudcu. V tejto súvislosti poukazujem na uznesenie tunajšieho súdu sp. zn. 1 TdoVS 1/2025 z 1. apríla 2025, ktorým som bol vylúčený v trestnej veci JUDr. K. B. ako obvineného pre skutočnosti vzťahujúce sa k tlačovým besedám predstaviteľov orgánov verejnej moci na čele s predsedom vlády Robertom Ficom za účasti JUDr. Davida Lindtnera uskutočneným 4. a 8. apríla 2024 a 18. júna 2024. Vzhľadom na obsah listu z 22. apríla 2024 adresovanom podpredsedníčke Európskej komisie Viere Jourovej ako mojej reakcie na predmetné tlačové konferencie vrcholných predstaviteľov orgánov verejnej moci poukazujem na skutočnosť, že podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, o odvolaniach ohľadom ktorého mám rozhodovať, obžalovaný Ing. G. T. spáchal skutok ako minister financií, išlo pritom o vládu, na čele ktorej bol predseda Robert Fico, kde boli tieto osoby za stranu D.-D.. Ďalej poukazujem, že splnomocnencom zúčastnenej osoby Ing. V. W., ktorého výpoveď je podľa napadnutého rozsudku nosným dôkazom uznania viny obžalovaného, je JUDr. C. W., s ktorým som vo vzdialenejšom príbuzenskom vzťahu (naši starí rodičia boli súrodenci) a v súčasnosti sa stretávame iba náhodne, pričom v pravidelnom osobnom kontakte sú naše matky - ohľadom tohto bolo pritom už rozhodnuté tunajším súdom uznesením z 12. júna 2024, sp. zn. 1 Ndt 8/2024 tak, že som nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.“

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky k teoretickým východiskám posudzovania prejednávanej problematiky uvádza, že pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí musí existovať relevantný dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takeého postupu vzhľadom na zásadu neodňateľnosti vecí zákonnému sudcovi ustanovenú v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon (obdobne aj čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Ústava SR (v čl. 46 ods. 1, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, resp. v čl. 141 ods. 1, podľa ktorého v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy) a zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a

prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (najmä v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 2 a § 30 ods. 1, ods. 2) ustanovujú princíp nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie, ktorý vychádza z viacerých medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, pričom v tejto súvislosti treba prioritne poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa prvej vety ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, ktorého podstatou je osobné presvedčenie sudcu o nezaujatosti (v zásade by malo subjektívne hľadisko nestrannosti platiť, pokiaľ nie je preukázaný opak - *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku, rozsudok z 23. júna 1981, sťažnosti č. 6878/75 a č. 7238/75) a z objektívneho hľadiska nestrannosti, ktorého podstatou je zistenie existencie dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti o zaujatosti sudcu. Podľa rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. III. ÚS 855/2016, PL. ÚS 17/2017-22, PL. ÚS 4/2018-13 pri zohľadnení rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, osobitne *Piersack* proti Belgicku, rozsudok z 1. októbra 1982, sťažnosť č. 8692/79, *Delcourt* proti Belgicku, rozsudok zo 17. januára 1970, sťažnosť č. 2689/65, *Micallef* proti Malte, rozsudok z 15. októbra 2009, sťažnosť č. 17056/06, *Kyprianou* proti Cypru, rozsudok z 15. decembra 2005, sťažnosť č. 73797/01) podstatným a rozhodujúcim pre posúdenie nestrannosti nie je subjektívne presvedčenie sudcu o svojej nezaujatosti, ale existencia objektívnych skutočností, z posúdenia ktorých môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tzv. teória zdania nezaujatosti - spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná, resp. nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k stranám. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti sudcu je to, či obava je objektívne oprávnená. Avšak pri jej posudzovaní nepostačuje, že sa nestrannosť sudcu môže subjektívne javiť určitej osobe ako porušená, ale treba posúdiť, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k relevantnej pochybnosti o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je zjavné, že vzťah sudcu k veci, stranám alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne „*sine ira et studio*“ (bez hnevu a vášne). Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Sudca nie je stroj na rozhodovanie oslobodený od akéhokoľvek svetonázoru, subjektívnych pocitov, sympatií či antipatií, ale je súčasťou určitého sociálneho prostredia, od ktorého nie je a nemôže byť úplne izolovaný. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach.

11. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku za pomer k veci treba rozumieť určitú participáciu či zainteresovanosť na skutku, resp. na výsledku konania osobného charakteru, najmä takú skutočnosť, že orgán či osoba uvedení v tomto ustanovení je poškodeným trestným činom alebo poškodenou je blízka osoba. Pomerom k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencovi alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní treba rozumieť taký vzťah, ktorý vyvoláva relevantnú pochybnosť o nestrannosti pri rozhodovaní, predovšetkým príbuzenský alebo obdobný pomer, bližší priateľský či kamarátsky vzťah alebo opačne negatívny vzťah charakteru nepriateľského. Pritom vzťahy vymedzené v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré odôvodňujú vylúčenie sudcu, majú zostupnú tendenciu, keď vzťah s najväčším potenciálom vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, je pomer k veci a na opačnom konci spektra stojí pomer k inému orgánu činnému v danom konaní. Teda to, čo stačí pre vylúčenie sudcu pre jeho pomer k obvinenému ako osobe, ktorej sa úkon priamo týka, nebude spravidla stačiť pre jeho vylúčenie z dôvodu pomeru k jeho obhajcovi, resp. k inému orgánu činnému v konaní, ktorých sa úkony súdu spravidla priamo netýkajú (primerane IV. ÚS 310/2020). Treba rovnako zdôrazniť, že

nevyhnutnou súčasťou profesionality sudcu, ktorá vyplýva aj z jeho základných povinností podľa zákona č. 385/2000 Z. z., je schopnosť rozhodovať nezaujato a nestranné aj vo veciach, v ktorých vystupujú osoby, ktoré síce sudca osobne pozná, avšak kvalita ich vzťahu nepresahuje bežný pracovný, úradný či iný obdobný sociálny vzťah.

K včasnosti vznesenia námietok zaujatosti

12. Pri skúmaní včasnosti vznesenia námietky zaujatosti obžalovaným proti sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi (ďalej aj „namietať sudca“) tunajší súd dospel k záveru, že obžalovaný sa o osobách zákonných sudcov dozvedel 18. septembra 2025, kedy mu tunajší súd oznámil zloženie senátu v jeho trestnej veci. Obžalovaný podal námietku zaujatosti 19. septembra 2025 a uviedol v nej dôvody, pre ktoré má byť sudca JUDr. Peter Štíft vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo vzťahu k jeho obhajcovi JUDr. Davidovi Lindtnerovi (ďalej aj „obhajca obžalovaného“). Z tohto dôvodu tunajší súd vyhodnotil námietku zaujatosti obžalovaného ako vznesenú bez meškania a pristúpil k jej meritórnemu prieskumu.

K dôvodnosti vznesenej námietke zaujatosti

13. Prvým okruhom skutkových okolností, od ktorých obžalovaný odvodzuje negatívny pomer namietať sudcu k jeho obhajcovi, vyplýva z obsahu tlačových konferencií, ktoré sa uskutočnili 4. a 8. apríla 2024 a 18. júna 2024, na ktorých obhajca obžalovaného, spoločne s ďalšími osobami, verejne kritizovali osobu namietať sudcu a ich rozhodovaciu činnosť. Zároveň poukázal na listy, ktorými sa namietať sudca obrátil na medzinárodné organizácie a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými bol namietať sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, v ktorom obhajca obžalovaného vystupuje v procesnej pozícii obvineného. Zároveň uviedol, že jeho obhajca podal na namietať sudcu 1. augusta 2024 trestné oznámenie.

14. Tunajší súd sa zaoberal posúdením, či vyššie uvedené skutočnosti, ktoré majú zakladať pomer namietať sudcu k obhajcovi obžalovaného, sú vo svojom súhrne spôsobilé na vylúčenie namietať sudcu z objektívneho (prizma znalého nestranného pozorovateľa) alebo subjektívneho hľadiska a dospel k negatívnejmu záveru.

15. Tunajší súd zastáva právny názor, že dôvod na vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania nie sú spôsobilé založiť masovokomunikačnými prostriedkami šírené opakované negatívne, kritické, útočné či inak urážajúce vyjadrenia na osobu zákonného sudcu a ani podanie trestného oznámenia stranou na jeho osobu, pretože tieto skutočnosti môžu mať význam pre posúdenie pomeru obhajcu obžalovaného k namietať sudcovi, ktorý však nie je uvedený v § 31 ods. 1 Trestného poriadku ako dôvod spôsobilý na vylúčenie zákonného sudcu, avšak nie sú relevantné pre posúdenie pomeru namietať sudcu k obhajcovi obžalovaného.

16. Opačný výklad, podľa ktorého by mohli byť vyjadrenia tretej osoby o zákonom sudcovi (vzhľadom na ich tvrdosť) dôvodom na jeho vylúčenie, by motivoval tretie osoby, aby stupňovali svoje negatívne vyjadrenia na sudcov s vidinou, že môžu dosiahnuť ich vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania, a preto je tento výklad potrebné odmietnuť.

17. V tomto ohľade si je potrebné uvedomiť, že obzvlášť rozhodovacia činnosť sudcov vykonávajúcich svoju funkciu na najvyšších súdnych autoritách je často predmetom verejného záujmu vrátane s tým spojenou kritikou, a preto do profesionálnej výbavy každého sudcu nevyhnutne patrí schopnosť zachovať si nadhľad a odosobniť sa od takýchto prejavov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. augusta 2022, sp. zn. 1 TdoVS 3/2022).

18. Skutočnosťou, ktorá by mohla preukazovať pomer zákonného sudcu k strane konania, je reakcia zákonného sudcu, ktorá by prekročila hranice akceptovateľnosti vzhľadom na jeho funkčné postavenie v spoločnosti.

19. Pri posudzovaní reakcie namietať sudcu, vzhľadom na obsah tlačových konferencií zo 4. apríla 2024, 8. apríla 2024 a 18. júna 2024, vrátane obsahu listu adresovanému Věre Jourovej, dospel tunajší súd k záveru, že reakciu namietať sudcu nemožno považovať za takú, ktorá by prekročila hranice prípustnej zdržanlivosti sudcu do takej miery, aby zakladala jeho objektívnu alebo subjektívnu zaujatosť. Pokiaľ je zákonný sudca kritizovaný za výkon svojej funkcie predstaviteľmi výkonnej a zákonodarnej moci, nie je upozornenie medzinárodných orgánov na tieto skutočnosti neadekvátne. V tomto kontexte zároveň nemožno opomenúť, že rešpektovanie práva na prezumpciu neviny predstavuje ústavné právo každého človeka na území Slovenskej republiky (vid'. čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), vrátane sudcu.

20. Ďalšou skutočnosťou, ktorá má, podľa názoru obžalovaného, zakladať negatívny pomer namietaného sudcu k obhajcovi obžalovaného, je väzobné rozhodnutie z 12. novembra 2020 v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Tost 45/2020, ktorým bolo porušené základné právo jeho obhajcu na osobnú slobodu v kontexte porušenia jeho práva na zákonného sudcu, čo konštatoval Ústavný súd SR v náleze zo 14. apríla 2022 vydanom pod sp. zn. I. ÚS 32/2021.

21. Z predmetného nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že pochybenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 45/2020 malo spočívať v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom predsedu senátu obhajcovi obžalovaného neoznámil identitu sudcov, ktorí pri rozhodovaní zastúpili neprítomných členov senátu 4T, čím malo prísť k znemožneniu namietania týchto sudcov.

22. Na základe vyššie uvedeného nemožno konštatovať, že predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preukazuje negatívny pomer namietaného sudcu k obhajcovi obžalovaného, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky sa nezaoberal prieskumom napadnutého uznesenia v merite veci, ktoré sa týkalo obmedzenia osobnej slobody obhajcu obžalovaného väzbou. Zároveň tohto pochybenia sa mal Najvyšší súd Slovenskej republiky dopustiť v roku 2020, čo takmer 4 roky predchádzalo tlačovým konferenciami, a preto medzi nimi nemožno konštatovať vecnú ani časovú súvislosť.

23. V prípade rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 428/2020, III. ÚS 39/2021, II. ÚS 300/2021, I. ÚS 32/2021, III. ÚS 581/2021 a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Cviková proti Slovenskej republike, obžalovaný nepoukázal na žiadnu súvislosť týchto rozhodnutí s osobou jeho obhajcu, resp. pomerom namietaných sudcov voči jeho obhajcovi. Pokiaľ obžalovaný namieta rozhodovaciu činnosť senátu 5T ako takú, je potrebné poukázať na to, že obžalovaným špecifikované rozhodnutia nereflektujú rozhodovaciu činnosť senátu 5T v rozhodnom období ako celok, pričom rozdielnosť právnych názorov medzi Najvyšším súdom Slovenskej republiky a Ústavným súdom Slovenskej republiky, či ESLP, bez ďalšieho nepreukazuje negatívny pomer namietaného sudcu k dotknutým osobám.

24. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2025, sp. zn. 1 TdoVS 1/2025 je nevyhnutné uviesť, že toto sa vzťahuje výlučne na trestnú vec, v ktorej obhajca obžalovaného vystupoval v procesnej pozícii obvineného a jeho závery nemožno vzťahovať na prejednávajúcu trestnú vec, kde vystupuje ako obhajca obžalovaného. Obdobný argument možno uplatniť aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané pod sp. zn. 1 Ndt 15/2024 a sp. zn. 1 Ndt 16/2024 z dňa 9. septembra 2024, ktorými bol namietaný sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo vzťahu k poškodenému.

25. Pokiaľ obžalovaný analogicky poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu z dňa 21. augusta 2024 vydané pod sp. zn. 2 TdoVS 2/2024 a 2 TdoVS 3/2024, na uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 9. októbra 2024 vydané pod sp. zn. 2 TdoV 5/2024, uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 20. mája 2025 vydané pod sp. zn. 2 TdoVS 3/2025, uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 20. mája 2025 vydané pod sp. zn. 1 TdoVS 5/2025 a uznesenie Najvyššieho súdu z dňa 19. augusta 2025, sp. zn. 4 Ndt 14/2025, je nevyhnutné uviesť, že v nich prišlo k vylúčeniu sudcu JUDr. Juraja Klimenta pre jeho pomer k obhajcovi, avšak nie na základe skutočností, ktoré obžalovaný uviedol v prejednávanej námietke zaujatosti, ale na základe pomeru sudcu k obhajcovi, ktorý vyplynul z jeho údajných vyjadrení na adresu obhajcu. Zároveň nemožno opomenúť, že sudca JUDr. Peter Štíft v predmetných veciach (napr. sp. zn. 2 TdoVS 2/2024, 2 TdoVS 3/2024, 2 TdoV 5/2024) nebol pre pomer k obhajcovi z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na vyššie uvedené, dospel k záveru, že z námietky zaujatosti podanej obžalovaným nezistil také dôvody, ktoré by zakladali zaujatosť namietaného sudcu, a preto rozhodol o jeho nevyklúčení z vykonávania úkonov trestného konania v danej trestnej veci.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom 2:1. Odlišné stanovisko predsedu senátu je pripojené k tomuto rozhodnutiu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť do troch pracovných dní od jeho oznámenia, ktorá sa podáva na Najvyšší súd Slovenskej republiky.